

'El meu pare i jo', pròxim llibre de Camèlia Sadat

Recordant el pare

Camèlia Sadat, filla d'Anuar El Sadat i directora del Sadat Peace Institut, prepara un llibre sobre el seu pare on inclourà entrevistes amb polítics que conegueren el líder egipci.

Convidada pel que va ser canceller d'Àustria, Bruno Kreisky, Camèlia Sadat ha passat uns dies a Mallorca, en el domicili del polític a Costa d'En Blanes, Camèlia Sadat, la tercera de les filles de l'assassinat mandatari egipci Anuar El Sadat, justament quan es compleixen ara poc més de vuit anys des que Sadat fou assassinat mentre presenciava una desfilarada militar. Camèlia Sadat és escriptora, i actualment resideix a Boston on, en el seu moment, va fundar el Sadat Peace Institut, entitat de la qual és presidenta.

Camèlia Sadat, que tenia trenta-dos anys quan van matar el seu pare, es va casar als dotze, i es va divorciar dos anys més tard. Va ser educada al si de la més pura tradició i cultura islàmiques, encara que després de la seva separació matrimonial es va traslladar als EUA, concretament a Boston, on va continuar els seus estudis i on va fixar la seva residència definitiva.

Al llarg del present any, Camèlia Sadat realitza una gira per diversos països amb la finalitat d'entrevistar-se amb polítics i personalitats que en el seu moment van conèixer i tractar el seu pare, com és el cas de Bruno Kreisky. I tot això com a base primordial i fonamental d'un llibre que Camèlia Sadat escriu amb el títol d'*El meu pare i jo*, i que vindrà a ser com un retrat íntim de les relacions que van unir pare i filla.

Cal assenyalar, també, que aquesta és la primera vegada que Camèlia Sadat visita el nostre país, i que únicament Palma, per les raons que abans apuntàvem, serà la capital de l'estat espanyol que aquesta escriptora egípcia coneixerà.

A mitjan vesprada, i quan ja el sol anava amagant-se darrere de la serra de Na Burguesa, tinguérem l'ocasió, sempre en presència del seu amfitrió, Bruno Kreisky, de canviar impressions amb aquesta do-

na realment interessant, tant per la seua tasca com pel seu tracte personal.

Direm també, d'entrada, que Camèlia Sadat viu immersa en les activitats internacionals de la seua fundació, i que en memòria del seu pare, realitza arreu del món una gran activitat en pro de la pau i per la seua instauració en els països immersos en conflictes bèl·lics o de caràcter terrorista. Camèlia Sadat dedica també una gran part del seu temps a fer conferències i xarrades en diferents països, a més d'intervencions periòdiques a la televisió.

—Estic fent —ens va comentar per començar—, el que podríem anomenar un treball de grau superior, de manera que ara, enmig de la gira, he vingut a Mallorca per entrevistar-me amb Bruno Kreisky, un home que té molt a veure amb la pau en el món, i que, d'altra banda, va ser un gran amic del meu pare. Sé que ell sentia una gran estima pel doctor Kreisky, i que era correspost. He de dir que és aquesta la primera vegada que visite l'estat espanyol, i és una llàstima que no tinga més temps per a veure altres ciutats, però des de Palma he de viatjar a París i Anglaterra per saludar altres personalitats que es relacionaren amb meu pare, entre elles, Margaret Thatcher.

—*¿Quins records té sobre l'assassinat del seu pare?*

—Jo era a Boston quan vaig rebre la notícia, i ja pot imaginar-se com em commogué allò. És una cosa que no podré oblidar mentre visqui. Però, fixi's bé, el passat mes d'octubre, data de l'aniversari de l'assassinat del meu pare, Israel va refusar els deu punts per a lograr la pau i que avalava el president d'Egipte, Mubarak. Doncs bé, en aquell moment vaig sentir per molts motius que el pare tornava a morir. De tota manera, també aquell mateix dia vaig parlar amb el vicepresident dels EUA i em va tranquil·litzar, perquè em consta que estan fent-se molts esforços per tal d'aconseguir la pau per a l'Orient Mitjà.

—*¿Pensa vostè que s'aconseguirà?*

—Mire, sempre he pensat, com el meu pare, que la pau és molt difícil d'obtenir. Ell deia, per exemple, «és molt fàcil odiar perquè no has de compartir els sentiments de l'odi. Però estimar és molt diferent». Al llarg de la meua vida he vist molts atemptats i també intents vàlids per aconseguir la pau. I el que està fora de dubte és que el meu pare va viure i va morir justament per aconseguir la pau en el món. El meu pare va ser un lluitador de la pau.

—*Parli'ns un poc del llibre que està escrivint.*

—En realitat, el projecte va començar a gestar-se fa ja bastants anys, concretament quan vaig instal·lar-me als EUA. Des d'aquell país, vaig començar a cartejar-me amb meu pare, de manera que ell em contava els esdeveniments de l'Orient Mitjà, mentre que jo, al meu torn, li explicava quines eren les reaccions als EUA. Amb el temps, el meu pare estava cada vegada més ocupat, encara que això mai va ser un obstacle per a la con-

tinuïtat de la nostra correspondència. Fruit d'aquestes missives, d'aquesta correspondència, va nàixer definitivament la idea d'aquest llibre que ara es veurà ampliat amb la sèrie d'entrevistes que li he comentat abans. Els meus editors als EUA pensen que el llibre pot tenir una important difusió, especialment per tota una sèrie de testimonis inèdits fins ara.

UNA LLUITADORA VITALISTA

No hi ha dubte que Camèlia Sadat, igual que ho va ser el seu pare, és una gran lluitadora per la pau. Per a demostrar-ho, el treball que de deu anys ençà realitza de cara al restabliment de la pau en molts països que viuen quasi eternament els seus conflictes bèl·lics. Camèlia Sadat ja ens ha comentat la seua visió al respecte: ni pessimista, ni massa optimista. Però també està en ple funcionament el Sadat Peace Institut de Boston, des del qual, aquesta dona, amb un nombrós equip de col·laboradors, du a terme una immillorable tasca pacifista.

—*¿Quina és la dinàmica, el sistema de treball de la fundació que porta el nom del seu pare?*

—Per damunt de tot, des de la Fundació Sadat, intentem convèncer la gent normal perquè participi en el procés de pau en el món. Aquest missatge no va dirigit únicament als líders polítics del món, als dirigents de les nacions en crisi bèl·lica, sinó, especialment, als ciutadans del carrer, perquè des del nostre punt de vista, encara que siguin els governs qui decideixen les guerres, són finalment els ciutadans els que hi han de lluitar, i sempre seran aquests els grans perjudicats en els conflictes, tant si són guanyadors com si són perdedors. Algunes vegades pens, per exemple, que la mort del meu pare no va canviar el destí d'Egipte, encara que potser moltes persones canviaren la seua manera de pensar després del seu assassinat. Possiblement, una part d'aquesta gent està ara més a favor de la pau. O almenys això és el que jo pens en aquests moments.

—*¿No creu, de tota manera, que hi ha massa interessos creats en relació als conflictes bèl·lics o el terrorisme?*

—Bé, això és una cosa que molta gent sap des de fa temps, però també és cert que els ciutadans del món, o almenys els ciutadans lliures, estan ja molt cansats de tants problemes, i el que ara volen és arribar a viure en pau.

Damià Caubert